

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Oboer/3/2017
Identifikačné číslo spisu: 3612203907
Dátum vydania rozhodnutia: 19.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3612203907.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5 proti povinnému: I. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., M. XXX/XX, o vymoženie 17.705,99 Eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. septembra 2016, č. k. 2CoE/209/2016-64, takto

rozhodol:

I. Dovolanie oprávneného o d m i e t a.

II. Povinný m á proti oprávnenému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Partizánske uznesením zo dňa 09.02.2016, č. k. 4Er/406/2012-35, zastavil exekúciu s poukazom na § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku v spojení s § 39 ods. 4, § 243f ods. 1, ods. 4, ods. 6 Exekučného poriadku. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že právny predchodca oprávneného Prvá stavebná sporiteľňa a.s., sa podaným návrhom domáha proti povinnému vykonania exekúcie za účelom vymoženia sumy 17.705,99 Eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V zo dňa 01.02.2012, č. k. 3Zm/604/2011-15, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 24.02.2012.

2. Súd prvej inštancie poveril vykonaním exekúcie dňa 23.07.2012 Mgr. Erika Tótha, súdneho exekútora so sídlom v Nitre.

3. Uznesením zo dňa 22.07.2014 sp. zn. 4Er/406/2012-20 súd pripustil, aby z konania vystúpil pôvodný oprávnený Prvá stavebná sporiteľňa a.s. a aby na jeho miesto vstúpil do konania ako oprávnený EOS KSI Slovensko s.r.o. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.09.2014. Oprávnený doručil súdu dňa 25.01.2016 doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie.

4. Okresný súd Partizánske požiadal Okresný súd Bratislava V o zapožičanie spisu sp. zn. 3Zm/604/2011. Zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 02.01.2007 podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že ju uzavrel pôvodný oprávnený ako veriteľ a povinný ako dlžník. Zo zmluvy nevyplýva, že by povinný pri jej uzatváraní konal v rámci predmetu obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Z dohody o vydaní a vyplnení blankozmenky zo dňa 21.12.2006 (podpísanej povinným dňa 02.01.2007) ďalej vyplýva, že povinný bol vystaviteľom vlastnej zmenky v prospech remitenta - oprávneného. Účelom zmenky bolo zabezpečiť plnenie zo zmluvného vzťahu na základe zmluvy o úvere. Z pripojeného spisu zmenkového súdu rovnako vyplýva, že vo veci samej rozhodol len na podklade tvrdení oprávneného v návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu, a to výlučne na podklade originálu predloženej zmenky.

5. Z pripojeného spisu zmenkového súdu okresný súd zistil, že zmenkový súd sa nezaoberal obsahom spotrebiteľskej zmluvy, v súvislosti s ktorou vznikol vymáhaný nárok. Spotrebiteľskú zmluvu nemal pri rozhodovaní ani k dispozícii, rozhodoval výlučne na podklade tvrdení pôvodného oprávneného a na podklade predloženého originálu zmenky. Keďže zmenkový súd vôbec neskúmal spotrebiteľskú zmluvu, plnenie z ktorej bolo zabezpečené predloženou zmenkou, je podľa súdu prvej inštancie nepochybné, že nebolo v základnom konaní prihliadnuté na prípadné neprijateľné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, prípadne na rozpor s dobrými mravmi alebo zákonom (§ 57 ods. 1 písm. m/ bod prvý až tretí Exekučného poriadku).

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že v posudzovanej veci oprávnený nepreukázal, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku (s poukazom na § 243f ods. 4 Exekučného poriadku). Preto okresný súd vychádzal z prezumpcie dôvodu na zastavenie exekúcie (§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku) a exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku, zastavil. O trovách zastavenej exekúcie rozhodne súd prvej inštancie podľa § 200 Exekučného poriadku po právoplatnosti tohto uznesenia v prípade ich vyčíslenia a vyúčtovania povereným súdnym exekútorom, osobitným uznesením.

7. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, na odvolanie oprávneného, napadnutým rozhodnutím zo dňa 27.09.2016, č. k. 2CoE/209/2016-64, uznesenie Okresného súdu Partizánske potvrdil. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie v danej veci postupoval podľa zákonného ustanovenia § 243f ods. 6 Exekučného poriadku, keďže oprávnený doplnil návrh na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Z doplneného návrhu vyplýva, že zmenkový platobný rozkaz bol vydaný príslušným súdom na základe oprávneným predloženej blankozmenky, ktorú vystavil povinný v prospech oprávneného v súvislosti s poskytnutím peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy zo dňa 02.01.2007. Splnenie tejto zákonnej povinnosti oprávneným nemá za následok pokračovanie v konaní, ako sa oprávnený mylne domnieva.

8. Odvolací súd dodal, že na podklade označených a predložených skutočností a dôkazov vzniká exekučnému súdu povinnosť preskúmať, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku. Krajský súd v Trenčíne dospel k záveru, že túto povinnosť súd prvej inštancie splnil. Na základe dôkazov predložených oprávneným v spojení s vyžiadaným spisom, podľa krajského súdu dospel súd prvej inštancie k správne záveru, že v súdnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul - zmenkový platobný rozkaz, sa uplatňoval nárok zo zmenky, vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom. Opak sa zo žiadneho dôkazu nepreukázal.

9. Krajský súd v Trenčíne zdôraznil, že pre tento prípad zákon ustanovuje domnienku (prezumpciu), podľa ktorej platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku (§ 243f ods. 3). Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu správne podľa § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku, exekúciu zastavil. Odvolací súd z uvedených dôvodov uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil.

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Rozhodnutie odvolacieho súdu podľa oprávneného záviselo od právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

11. Dovolateľ uviedol, že v čase vydania platobného rozkazu zmenkový súd neskúmal právny dôvod uzavretia zmenky, nakoľko záväzok zo zmenky ako abstraktného právneho úkonu bolo možné uplatniť v špeciálnom a zákonom samostatne upravenom type súdneho konania so špecifickým predmetom (č. l. 80 spisu, druhý odsek). Z kontextu tohto dovolacieho dôvodu preto vyplýva, že dovolateľ namieta vykonanie nedostatočného dokazovania. Zároveň dovolateľ dodal, že zmenkový súd pred vydaním zmenkového platobného rozkazu skúmal výlučne, či uplatňované právo zo zmenky skutočne vyplýva a či zmenka má minimum formálnych náležitostí vyžadovaných zákonom. Ak boli uvedené predpoklady splnené, zmenkový súd zmenkový platobný rozkaz bez ďalšieho skúmania skutkového stavu vydal.

12. Vzhľadom k uvedenému je podľa oprávneného logické, že sa zmenkový súd nezaoberal spotrebiteľskou zmluvou uzatvorenou medzi oprávneným a povinným, keďže zmenkový platobný rozkaz bol vydaný dňa 01.02.2012, čiže v čase, kedy takýto postup súdu žiadny právny predpis nenariadňoval. Preto má oprávnený za to, že takýto výklad a aplikácia zákona je v značnom rozpore so základnými zásadami a princípmi civilného konania, v dôsledku čoho je takéto rozhodnutie, ktoré je postavené na jazykovom výklade bez širšieho kontextu s prihliadnutím k účelu zákona a jeho základným princípom, potrebné považovať za arbitrárne (č. l. 80 spisu, odsek štvrtý).

13. Podľa oprávneného postupom a rozhodnutím súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho základného práva oprávneného na súdnu ochranu a k porušeniu princípov právnej istoty, čím bolo oprávnenému znemožnené efektívne uspokojenie jeho pohľadávky v exekučnom konaní, namieta vadu nedostatočného dokazovania a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia.

14. Na základe vyššie uvedeného oprávnený navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, resp. aby napadnuté uznesenie dovolací súd zmenil tak, že rozhodne o pokračovaní exekúcie. Zároveň si oprávnený uplatnil náhradu trov konania v dovolacom konaní.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie oprávneného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

16. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

17. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

18. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že

došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. V súvislosti s kumuláciou dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 420 a podľa ustanovenia § 421 C. s. p., v spore konajúci senát najvyššieho súdu poukazuje na uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu zo dňa 19.04.2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017, podľa ktorého uznesenia kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je neprípustná.

21. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanej veci dovolací súd v prvom rade zdôrazňuje, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

22. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

23. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

24. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované, ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť:

1. Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení.

2. Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobou je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

25. Dovolací súd je v prípade dovolaní podaných za účinnosti Civilného sporového poriadku povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania. V porovnaní s pôvodnou právnou úpravou (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.), súčasná právna úprava už neumožňuje súdu prihliadať na vady arbitrárnosti ex offio. Tento postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom opravných prostriedkov je v dispozícii strán konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1420).

26. Povinnosť podávať kvalifikované, jednoznačné a úplné dovolania, v ktorých sú dovolacie dôvody vymedzené podľa § 420, resp. § 421 ods. 1 C. s. p. a ktoré sú odôvodnené v súlade s ustanovením § 431, resp. § 432 C. s. p., má zabezpečiť povinné právne zastúpenie dovolateľa (§ 429 ods. 1 C. s. p.). Zákon predpokladá, že advokát je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k priebehu dovolacieho konania. Uvedené vyplýva z čl. 11 ods. 3 Základných zásad, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený a podľa ktorého advokát ako

osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním, ktorý sa verejne hlási k určitej profesii, sa považuje za schopného konať s náležitou znalosťou vecí spojenou s touto odbornosťou, ako aj z ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je advokát povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. To znamená, že úkony uskutočnené advokátom majú obsahovať všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov.

27. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu z 26. apríla 2007, sp. zn. 3Cdo/61/2006 (publikovaný v ZSP 3/2007 pod č. 36), podľa ktorého k uplatneniu dovolacieho dôvodu nepostačuje, ak dovolateľ dovolací dôvod označí len ustanovením zákona alebo jeho zákonnou skutkovou podstatou. Z dovolania je zrejmé, z akých dôvodov dovolateľ rozhodnutie odvolacieho súdu napáda len vtedy, ak konkretizuje okolnosti, z ktorých vyvodzuje, že ten-ktorý dovolací dôvod je daný.

28. Preto ak dovolateľ v dovolaní namieta vadu nedostatočného dokazovania, arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a porušenie právnej istoty s dôrazom na zákaz retroaktivity (č. l. 80 spisu), v zmysle obsahu dovolania uplatnil dovolateľ dovolacie dôvody podľa ustanovenia § 420 C. s. p. V takomto prípade však dovolateľ musí uviesť, ktorou z vád uvedenej pod písm. a/ až f/ je podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, poznačené. Zároveň je jeho povinnosťou v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C. s. p. uviesť, v čom konkrétne tieto vady spočívajú. Iba ak sú tieto podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k preskúmaniu, či sú dovolateľom tvrdené dovolacie dôvody aj skutočne dané. Dovolací súd na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016, nie je oprávnený nahrádzať pasivitu dovolateľa, resp. nahrádzať úkony, ktoré bol povinný uskutočniť jeho právny zástupca ako osoba znalá práva. Uvedené znamená, že nepostačuje, ak v rámci textu dovolania dovolateľ skonštatuje, že konanie trpí vadami uvedenými vyššie, pričom neuvedie, že týmto konkrétnym postupom odvolacieho súdu malo, resp. mohlo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

29. Je preto zrejmé, že dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje popri sebe z ustanovenia § 420 C. s. p., a to v zmysle jeho obsahu a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 C. s. p. V súvislosti s kumuláciou dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 420 C. s. p. a podľa ustanovenia § 421 C. s. p., v spore konajúci senát najvyššieho súdu poukazuje na uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu zo dňa 19.04.2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017, podľa ktorého uznesenia kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je neprípustná. Dovolanie totiž nemôže byť úspešne založené na argumentácii týkajúcej sa nesprávnosti právneho posúdenia odvolacieho súdu v niektorej právnej otázke (§ 421 C. s. p.), keď je v ňom súbežne uplatnená (protirečivá) argumentácia dovolateľa, podľa ktorej odvolací súd za daného procesného stavu (zmätočnosti) vôbec nemal prikrôčiť k právnomu posúdeniu ako takému.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedených právnych záverov, dovolací senát v tomto spore posudzoval prípustnosť dovolania žalobcu iba z hľadiska procesných vád podľa § 420 C. s. p.; v rámci dovolacieho prieskumu teda nepristúpil (z už vyššie uvedených dôvodov ani nemohol pristúpiť), k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že jeho mimoriadny opravný prostriedok je prípustný tiež podľa § 421 C. s. p.

31. K námietke dovolateľa, že dokazovanie bolo podľa jeho názoru odvolacím súdom vykonané nedostatočne, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie

možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

32. Z obsahu dovolania vyplýva, že podľa žalobcu v spore malo dôjsť k porušeniu právnej istoty s dôrazom na zákaz retroaktivity (č. I. 80 spisu) tým, že súd vykladal a aplikoval zákon v značnom rozpore so základnými zásadami a princípmi civilného konania, v dôsledku čoho je potrebné považovať napadnuté rozhodnutie za arbitrárne.

33. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

34. Základné právo na súdnu ochranu zohráva v demokratickej spoločnosti natoľko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádza zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné obmedzenie alebo odňatie. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonomnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje stranám sporu posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní o spore. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

35. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

36. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak zo strany súdu došlo k takej interpretácii a aplikácii právnej normy, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

37. Dovolací súd dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné).

38. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia preto nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého uznesenia preto zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k dovolateľom namietaným vadám uvedeným v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., tak ako to

vyplýva z obsahu podaného dovolania (č. l. 80 spisu). Prípustnosť dovolania žalobcu v rozhodovanej veci nebola založená ani podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., a to vzhľadom uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu zo dňa 19.04.2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017 (viď body 29 a 30 vyššie). Preto najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

40. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.